

το **απαρτχάιντ** είναι εδώ!

«Φεύγοντας μακριά από το θάνατο, όμως αφήνοντας πίσω τη ζωή μας. Φεύγοντας από το παρελθόν μας, όμως αφήνοντας πίσω το μέλλον... Μπροστά μας όμως το μηδέν ούτε καν ο χρόνος. Τρέχοντας προς το άδειο, το κενό, χωρίς χρόνο. Κάπου μέσα στο μυαλό και την καρδιά, στο κρημμένο βιάθος της ψυχής μας, νιώσαμε πως η φυγή αυτή ήταν ακόμα πιο φρικιαστική απ' το να μείνουμε εκεί που ζούσαμε. Από τώρα όπου κι αν πάμε θα είμαστε ξένοι, θα είμαστε φιλοξενούμενοι, θα είμαστε περιπλανώμενοι σε ξένο τόπο.»

Ρ.Χουσεϊνίου.

Φεύγοντας από το Αγκντάμ, Αζερμπαϊτζάν, 5/1993

Η εφαρμογή του δόγματος της μηδενικής ανοχής εναντίον των μεταναστών και των προσφύγων, οι εξαγγελίες για τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, οι καθημερινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις και η αστυνομοκρατία στο κέντρο και τις συνοικίες της Αθήνας, το αδιάκοπο σαφάρι στα νερά του Αιγαίου και τα χερσαία σύνορα της χώρας, οι θάνατοι, τα βασανιστήρια, οι βιασμοί, οι ξυλοδαρμοί, οι εγκλεισμοί και οι απελάσεις των κολασμένων αυτού του κόσμου. Η αδιάκοπη ρατσιστική προπαγάνδα των μμε, ο πλαστός διαχωρισμός ανάμεσα στους καλούς-παλιούς-«νόμιμους»-βαλκάνιους μετανάστες και τους κακούς-«απαρνομους»-μουσουλμάνους πρόσφυγες. Ο μεταμοντέρνος φασισμός του Καρατζαφέρη και των μπομπουκιών του, που τόση πέραση είχε στις πρόσφατες ευρωεκλογές, οι μισάνθρωποι νοικοκυραίοι ρατσιστές, οι λασπολόγοι συμπλεγματοί έφεδροι και οι υστερικές κυράτσες του Αγ. Παντελεήμονα που, μαζί με τους παρακρατικούς νεοναζί της Χρυσής Αυγής και με την κάλυψη των μπάτσων, πραγματώνουν πολλές μακρές νύχτες των κρυστάλλων. Το κατηλειμμένο Εφετείο όπου έχουν βρει στέγη -υπό αντίξοες συνθήκες- πρόσφυγες και μετανάστες και το οποίο βρίσκεται στο διαρκές στόχαστρο των αντιξοών και των φασιστών. Το αίσχος της Πέτρου Ράλλη όπου εκατοντάδες πρόσφυγες - περιμένοντας στην ουρά για ένα άσυλο το οποίο ποτέ δε θα πάρουν- ξυλοκοπούνται και δολοφονούνται από τους ένστολους φρουρούς της ελληνικής δημοκρατίας. Οι παρακρατικές φασιστικές επιθέσεις εναντίον πακιστανών εργατών στη Νέα Ιωνία, τη Λαμπρινή, τον Περισσό, το Αιγάλεω, το Ρέντη και άλλες συνοικίες της πόλης, οι τσιφλικάδες φραουλοπαραγωγοί της Μανωλάδας Ηλείας, που προσομοιάζουν όλο και περισσότερο στην κου-κλουξ-κλαν και θεωρούν ότι τους ανήκει η ζωή και ο θάνατος των ασιατών δουλοπάροικών τους...

Αυτές είναι μόνο μερικές από τις ψηφίδες ενός μωσαϊκού που μαρτυράνε το αυτονόητο: **το απαρτχάιντ είναι εδώ!**

Το ελληνικό κράτος, σε φρουρός στο παραμεθόριο φυλάκιο της Ευρώπης-φρούριο αναλαμβάνει τη βρώμη δουλειά, εναρμονιζόμενο με τους εταίρους του, χωρίς φυσικά να ξεχνάει να απαιτήσει περισσότερη υλικοτεχνική υποστήριξη, δηλαδή περισσότερα φράγκα. Στους καιρούς της κρίσης τα πλεονάζοντα φτηνά εργατικά χέρια δεν είναι πλέον απαραίτητα. Οι σημασίες των λέξεων παραποιούνται και έτσι οι κινηγημένοι πρόσφυγες, οι υποτιμημένοι μετανάστες εργάτες βαφτίζονται λαθραίοι και εγκληματίες. Έτσι το ανθρωποκυνηγήτο (έχοντας αλοσπάσει την απαραίτητη κοινωνική συναίνεση) μπορεί να διεξάγεται φανερά και όχι μουλιαχτά, φοναχτά και όχι συγκαλυμμένα. Τα θηράματα αυτού του ανθρωποκυνηγήτου είναι κατά κύριο λόγο οι πρόσφυγες από την κεντρική Ασία, από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν αλλά και από το Μπαγκλαντές, το Ιράκ και αλλού. Άνθρωποι που ξεριζώθηκαν από τον τόπο τους για να φύγουν μακριά από τους πολέμους που τους κήρυξε η πολιτισμένη Δύση και ατυχώς ποίους τα ελληνικά στρατεύματα είχαν και έχουν ενεργό συμμετοχή. Άνθρωποι που υψίστανται τις διάφορες απάνθρωπες όψεις τους πολέμου ακόμα και όταν φεύγουν μακριά από τον τόπο που γεννήθηκαν. Άραγε ποιος ξεχνάει τις απαγωγές πακιστανών και ποιος θυμάται τα βασανιστήρια αφγανών μέσα στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα;

Όμως όλα αυτά αποτελούν λεπτομέρειες: Για όλους τους πατριώτες που εκστασιάζονται με την «ανωτερότητα της φυλής» και ξεχνάνε τους πατεράδες τους, που τους φωνάζανε γκασταρμπάιντερ και τις γιαγιάδες τους, που τις φωνάζανε παστρικάς. Για όλους τους δηλωμένους φασίστες, αλλά και για όλους τους ρατσιστές, που αγανακτούν όταν τους αποκαλείς με τ' όνομα τους. Για όλα τ' αφεντικά που ξέρον να ξεζουμίζουν τους εργάτες μετανάστες χωρίς χαρτιά και μόλις γίνει η δουλειά φωνάζουν τους μπάτσους για να τους δείξουν το δρόμο της απέλασης. Για όλους τους σπιτονοικοκύρηδες που ξέρον να θησαυρίζουν νοικιάζοντας χρυσές τις τρώγλες τους, αλλά ξέρον και ν' αγανακτούν για τους «βρώμικους ξένους». Για όλους τους κατασηματάρχες που ξέρον να ωρόνουν στα κανάλια για την «αύξηση της εγκληματικότητας», αλλά εδώ και δεκαετίες ξέρον να κάνουν τα κοτόπουλα μπροστά στις μπίζνες της νύχτας και της σεματεμπορίας. Για όλες τις τηλεορασόπληκτες μαντάμ που κοντεύουν να σπίσουν μέσα στα διαμερίσματα τους, αλλά ξέρον να τσιρίζουν μπροστά στις κάμερες για τις πλατείες που ανήκουν σ' αυτές και τα ελληνάκια τους. Για όλους τους αξιοσέβαστους πατέρες και γιούς της αγίας ελληνικής οικογένειας που έχουν συνηθίσει να βιάζουν αιχμάλωτες μετανάστριες, αλλά ξέρον να γρυλίζουν ότι οι «ξένοι μεταδίδουν ασθένειες» και φτάνουν να σφραγίζουν ακόμα και τις πόρτες των παιδικών χαρών.

Όλος αυτός ο θρασυδέελος συρφετός, όλο αυτό το χαφιεδόσυρμα - που ξέρι να παριστάνει το δυνατό μπροστά στους ανίσχυρους και στέκει δουλικά μπροστά στους αφέντες του- αποτελεί το σκληρό πυρήνα του εθνικού κορμού πάνω στον οποίο το ελληνικό κράτος στηρίζει και νομιμοποιεί τις επιδιώξεις και τους σχεδιασμούς του. Όλοι αυτοί οι αδιάστακτοι αγανακτισμένοι πολίτες, όπως άλλωστε και η εξουσία (στην οποία συμμετείχαν πολλοί μετανάστες, κυρίως δεύτερης γενιάς), οι διήμερες ταραχές στις 21 και 22 Μάη στο κέντρο της Αθήνας, οι μικρές καθημερινές και άορατες μάχες που δίνουν οι μετανάστες και οι πρόσφυγες - μάχες που μπορεί να φαντάζουν ότι έχουν σα στόχο την επιβίωση, αλλά πηγάζουν από την ακόρεστη δίψα για ζωή με αξιοπρέπεια- τους έχουν αποδείξει ότι πολλοί απ' αυτούς τους ανθρώπους δεν ανέχονται πλέον να είναι κάτι ανάμεσα σε δούλους και αιχμάλωτους.

Αυτός ο πόλεμος δεν άρχισε σήμερα και δε θα τελειώσει αύριο. Όποιος σπέρνει τρόπο και εξαθλίωση θερίζει μίσος και οργή. Σ' αυτόν το πόλεμο οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δε θα είναι μόνοι τους. Γιατί σ' αυτήν την πόλη και σ' αυτές τις γειτονιές δεν κατοικούν μόνο οι θαυμαστές των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Γιατί σ' αυτήν την πόλη και σ' αυτές τις γειτονιές η μνήμη ενάντια στην επιλεκτική αμνησία, η αλληλεγγύη σαν ταξική επιλογή, η αυτοοργάνωση σα μέθοδος αγώνα και η σύγκρουση με την εξουσία και τους υποτακτικούς της σαν επιλογή ζωής συνεχίζει - ακόμα και υπό αντίξοες συνθήκες - ν' αναπνέει και να ξεχωρίζει τους εχθρούς από τα αδέρφια της. Και θα συνεχίσει να ορθώνεται με οποιοδήποτε κόστος...

να τσακίσουμε το απαρτχάιντ!

διαδήλωση

τρίτη 7 ιούλη 2009

πλατεία ομονοίας, 7μ.μ.

